

lang, lang, lang spiseseddel, som man kan blive helt overmæt af at se på.

Jeg siger det lidt indledningsvis, fordi Venstre i sin stil, synes jeg, har opholdt sig meget ved min person – også denne gang. Jeg talte op, hvor mange gange mit job blev nævnt – man er jo lidt forfængelig indimellem – og jeg så, at det nåede op på hele 38 gange i løbet af fru Ulla Tørnæs' tale. Jeg takker for udvist opmærksomhed; det er måske en anelse for meget. Men når det er sagt, så lad mig opholde mig ved indholdet:

Først om Venstres filosofi. Der er ikke tvivl om, at Venstres mål er sympatiske. Tag f.eks. sygehusvæsenet; dér ser jeg, at Venstre er af den opfattelse, at alle skal kunne komme på sygehus, at alle skal have lige adgang, og at det ikke skal komme an på pengepungen. Det kan jeg fuldt og helt skrive under på; ja, det er næsten fuldstændig genkendeligt dér, hvor regeringens står. Forskellen er sådan set kun, at vi var de første, der begyndte at tage fat på det. Men nu ingen kritik for dét. Det er ikke problemet.

Problemet er, at de midler, man så foreslår, desværre indebærer andre konsekvenser. Man kunne sige med en lettere omskrivning af Venstres kritik af os: De siger ét, men resultatet af det, de foreslår, bliver noget andet. Tag nu sygehusene: Vi vil have fri og lige behandling på sygehusene, og vi vil have det uanset tegnebogens størrelse. Fint, det er vi enige i, et bredt flertal i Folketinget.

Hvad er det så, Venstre foreslår? Ja, det Venstre foreslår, er så, at der skal opbygges et parallelt sygehusystem, at der skal være frit valg mellem offentlige og private sygehuse. Og hvis man vælger noget andet, ja, så skal man kunne få en statslig dækning på 85 pct. af de samlede udgifter.

Jeg har spurgt i Sundhedsstyrelsen, hvad 1 stk. bypassoperation koster, og efter hvad der foreligger oplyst for mig, så indebærer det en egenbetaling for 1 stk. bypassoperation på 22.588 kr. Jeg har dernæst spurgt, hvad en hofte- og lårknogleoperation koster, og hvis vi selv skal betale de 15 pct., bliver det 12.412 kr. Det bliver for alvor uhyggeligt – det her er jo uhyggeligt nok – hvad 1 stk. lungeoperation koster: 97.591 kr.

Det er muligt, at der er nogle, der har råd til det, men det her er ikke det, vi vil, og det er jo ikke det, Venstre siger de vil. Her kommer det i høj grad an på pengepungens tykkelse, uanset

om det nu er bypass eller det er lunger, der skal klares. Og jeg ser sådan set det samme udtrykt i en del af de andre forslag.

Tag nu bare spørgsmålet om børnepasning: Vi vil have øgede valgmuligheder for børnefamilier, når det gælder tilrettelæggelse af børnepasning – fint. Men hvad er det egentlig, Venstre foreslår? De foreslår, at pengene skal følge barnet, eller også er det barnet, der skal følge pengene. Men problemet bliver bare, at hvis det blev gennemført, ville det betyde, at alt for mange kvinder enten ville blive i hjemmet eller ville gå tilbage til hjemmet, og det er jo det modsatte, vi har brug for i vort samfund.

Vi har brug for, at vort samfund får øgede skatteindtægter i de kommende år for at finansiere vores service, vores velfærd, ikke mindst for vore ældre. Derfor vil vi komme i den modsatte situation. Dertil ville jo komme, at mødrene måtte betale dobbelt for at komme tilbage til arbejdsmarkedet igen, dels daginstitutionsbetalingen, dels den skattefri eller skattebetingede betaling, som det offentlige yder. Man har et mål, men det, man rent faktisk foreslår, virker modsat det mål, man har sat sig.

Jeg siger det, fordi det er vigtigt, at vi hele tiden diskuterer både mål og midler, holder dem op mod hinanden, og det, jeg tilføjer, er, at jeg synes, diskussionen i dag har bragt klarhed, og jeg synes også, at det er fair nok. Jeg er ikke enig; det fører til et skævere samfund, og det fører til det modsatte af det, man siger.

Så til ØMU-diskussionen. Jeg tror, der er et flertal i Folketinget i dag, som klart har givet sig til kende, og jeg takker ikke mindst Det Konservative Folkeparti for klar tale. Jeg mener ikke, en debat om ØMU'en og dens konsekvenser er umulig, så længe vi ikke har fikseret en dato. Jeg tror bare, det bliver en anden form for debat end fra det tidspunkt, hvor vi har fastlagt en dato. Og jeg mener, vi kan få en rolig debat i den her fase; vi kan få den på højskoler, vi kan få den på arbejdspladser, offentlige som private, vi kan få den her i salen på en rolig, på en gennemtænkt, på en reflekteret måde med de nuancer, der skal til for at forberede os til den afsluttende runde.

Jeg er derfor glad for, at så mange har erkendt, at sådan må det være, og jeg er dermed også tilfreds med, at vi kan initiere og fastholde en så omfattende debat.

Jeg er til gengæld lidt ked af, at fru Ulla Tørnæs citerede mig for at skulle have sagt, at forbeholdene bliver der ikke rørt ved, så længe